

L'estudi més caòtic (i conseqüències)

Un relat de: [llàgrimes de neu](#)

Tot va començar el dia que vaig anar a estudiar a la biblioteca de la universitat. M'estava preparant pels exàmens i la veritat és que estava una mica nerviosa. A mesura anava passant la tarda, l'escampall de papers es feia més gros, fins que vaig arribar a ocupar tres places. Resulta que no era la única que estava d'exàmens, perquè la biblioteca es va anar omplint fins que (pel que sembla) només van quedar buits els llocs que ocupava amb la meva paperassa. Total, que en ple caos i concentració màxima a la vegada (cosa que només es troba a les biblioteques), em van picar per l'esquena. Després de recuperar-me de l'ensurt del segle vaig girar-me: era un noi de la uni, dels més grans, que deia si podia seure allà. Li vaig dir que sí, de seguida i vaig recollir els papers de qualsevol manera. Els vaig posar en una pila i vaig seguir estudiant.

Però resulta que aquell bon home era tan desendregat com jo, però com que l'examen deuria ser més difícil encara va escampar més els seus fulls. Aquella va ser una batalla campal per repartir-nos el territori a base de piles de fulls. La fila que devíem fer!

El que va passar és que quan ja va ser prou tard, vaig marxar enduent-me els meus papers (n'hi havia alguns a la seva taula, i al revés). Quan vaig arribar a casa els vaig deixar a la taula del menjador per anar corrents al lavabo (ja se sap, aquestes coses solen passar). Amb tanta mala sort, que quan vaig tornar al menjador ja no hi eren! L'examen va anar com va anar, però el tema és que les coses van empitjorar quan vaig descobrir on residien els que havien estat els meus fulls d'estudi. Bé, empitjorar... o no. De fet no ho vaig ser jo qui ho va descobrir...

El dia que vaig rebre les notes, veient com m'havia baixat la nota d'una de les assignatures degut al pèrfid examen, vaig decidir deixar-les sobre la taula de la cuina i marxar a fer un vol abans que ningú cridés res. M'estava pentinant al mirall del lavabo abans de sortir de casa quan de sobte, va ocórrer. Vaig sentir un crit estrident d'histèrica-a-punt-d'agafar-un-atac-de-nervis de la meva mare i se'm van posar els pèls de punta (ho puc corroborar perquè en aquell moment m'estava mirant al mirall). Em vaig preparar pel pitjor, però resulta que no ho vaig fer prou bé perquè quan em vaig adonar que el crit era de la meva germana gran quasi m'agafa un cobriment de cor de pensar que si la meva germana començava a semblar ma mare, aviat hauria d'aguantar dues mares. Em vaig tranquil·litzar de pensar que només era la meva germana (devia haver-se trobat un altre granet), però tampoc va funcionar, perquè els que vaig descobrir em va tornar a posar els pèls de punta (tot i que aquest cop no estava mirant-me al mirall del lavabo).

Al principi, la meva germana només cridava coses sense sentit com si tingués un malson: "no pot ser", "el meu examen", "aparicions demoníques" i "complot dels profes" van ser els més fàcils de copsar. Jo, amb el curiosa que sóc, vaig decidir treure el cap per la seva habitació i veure el que estava passant. Estava clar que avui no era el meu dia, però el que vaig anar a veure era pitjor del que m'esperava (com de costum en aquell dia). Total, que vaig anar cap allà amb tan bon resultat, que en vaig sortir cridant coses com "no pot ser", "els meus apunts", "què fa això a la teva taula" o "complot de la meva germana contra les meves notes". Si sumem l'histèria de ma germana amb la meva el resultat era dues persones corrent per la casa amb les mans al cap i cridant coses com "no pot ser" "què fa la taula als teus apunts", "aparició de l'examen demoníac" o "complot de les notes per acabar amb els profes de la meva germana". Sort que els pares no s'hi van sumar ("pressió exterior excessiva", "visita al psiquiatre", "paranoies de grau mitjà"...) i ens van parar els peus. Després de calmar-nos (primera cosa que vaig aconseguir des que m'havia proposat arribar a casa aquella tarda), cadascuna va explicar la seva part. La meva era ben senzilla, els MEUS apunts havien anat a parar a la taula de la meva germana després de portar-los buscant més de dues setmanes. Però el que havia d'explicar ella era més fort encara: el primer full d'ella era un examen seu suspès. Es veu que quan vaig deixar els meus apunts al menjador, la meva germana va veure un full, hi va reconèixer la seva lletra i va endur-se TOTA la pila de fulls a la seva habitació sense adonar-se que allò seu era un examen. I suspès. Aquell pilot de fulls no se'ls va tornar a mirar fins quan, en un rampell de solidaritat envers la família, va decidir endreçar la seva habitació. Així és la meva germana. Després de pensar una bona estona, vaig arribar a la conclusió que l'examen devia ser del noi que hi havia al meu costat el dia fatídic i de greus conseqüències en què se'm havia acudit anar a la biblioteca.

-Sí - vaig acabar - l'examen el devia estar corregint aquell noi que es va asseure al meu costat.

-Noooooi??!! - va exclamar la meva germana - però si el meu professor és més vell que Matusalem! (òbviament, estic fent censura a l'hora de reproduir els diàlegs de la meva germana).

-Deu ser que quan surt de classe es rejuveneix de cop - vaig dir afegint un somriure. Però el comentari em va valer una cleca per cada un dels membres de la família (exceptuant-me a mi, que encara no m'odio).

Després de descobrir la relació d'aquell embolic amb les notes de les dues (sí, sí, almenys no vaig rebre sola...) i que ens caigués una bona bronca, es va acordar per majoria absoluta (tot i que jo hi vaig votar en contra) que buscaria aquell poca-vergonya i li tornaria l'examen dient-li el que havia passat i afegint que què s'havia pensat de corregir els exàmens d'un altre (i de pas demanar-li que pujés la nota de l'examen - idea (i diners) aportada per ma germana d'amagat dels pares - a canvi, però, del meu silenci).